

LVII

Cap resposta. Tensa espera. Allò no pintava bé. Si s'hi resisteixen, pot haver-hi sang.

Encara no acabava el comandant d'ordenar l'assalt, quan els pots de gasos lacrimògens trencaren els vidres de les finestres. Una espessa fumeguera va omplir l'interior de la nau. Comencen a oir-se els ofecs de la gent que tus ja quasi compulsivament. Crits ofegats, perquè cal suposar que s'han tapat boques i nassos amb algun mocador.

De sobte, sense donar senyals de rendir-se, entre el fum, surt a tota velocitat per una portella lateral un dels de dins. El comandant li fa l'alto pel megàfon, però el fugitiu no fa cas. És més, avança en ziga-zaga intentant-se ocultar en obstacles, caixes que hi ha pel camí en la seua enfollida cursa. Trau una pistola i, sense mirar, fa dos trets a cegues, cap on sent la veu del policia. El comandant fa un tret a l'aire, però aquell delinqüent avança cap al cercle policial. Un tret el fa caure a terra: l'han ferit al genoll dret. Intenta alçar cap, però els seus ulls espantats es troben amb el canó roent del sergent Dalmàs —ara ja no fumegen com a les pel·lícules de Humphrey Bogart—. El lleuger somriure que es dibuixa en el rostre del Gianni es glaça en sentir-li cridar:

—Comandant, ja el tinc!

—Fill d'una *putana* —rosega l'italià—. Ens has traït. Te la tinc guardada.

—I tu què saps, caracollons! —li respon quasi a cau d'orella, perquè ningú ho senta.

—Bon treball, Dalmàs! —aplaudeix el cap de l'operació—. Emmanilleu-lo i emporteu-vos-el. Encara n'hi ha més dins.

Els agents, amb subfusells i amb màscares antigàs, penetren en el recinte. Només el Blai estossega en terra, amb un revòlver a la mà, prop d'una finestra feta a bocins pels pots. Més endins, també mig atordits, hi descobreixen Boix, l'espia de Barrina, l'infeliç del Jonàs i dos desgraciats més del lumpen almorquer.

Els trauen a fora amb els ulls plorosos i una intensa coïssor a la gola, mentre els emmanillen, perquè no s'ofeguen. Estesos damunt un feix d'herba, vigilats per agents, recuperen la claredat, encara que no havien perdut la consciència.

En escampar el fum l'escorcoll apressat i exhaustiu descobreix en un doble fons la càrrega amagada. Amb aquelles proves, els inculpen i els engarjolen.

Ja a la caserna, els interrogatoris no tenen cap efecte sobre el Gianni, ensinistrat per la seua màfia en tècniques per fer front als interrogatoris policials.

Boix, que no destapa per qui està treballant realment, Jonàs i els altres dos porrerets només confessen que ells hi eren per un miler d'euros i algunes dosis, per a vicis. Carn de canó de qui se n'aprofiten els mafiosos.

Blai, per contra, no triga en afonar-se. Aquell bleada, després d'un interrogatori sense pietat, llarg, amb esperes controlades per rebaixar-li la moral, per fer-li-la caure per terra, cau al toll: entre plors i gemecs, confessa la seua participació en el tràfic de drogues des que es va associar amb l'italoargentí. Quan ja es creu sa i estalvi, comença una segona tanda de qüestions, ara centrades en el Martí. D'antuvi es fa el desentés, però quan el comandant i el caporal comencen a parlar-li del bloc a Internet, es fa blanc com la paret. El deixen perquè medite. Un assassinat no és cap broma. Continua negant-ho, però a cada prova que li mostren va veient-se més i més acorralat. I quan li mostren les seues ditades en el tubet del líquid de frens, emmudeix, quasi es desmaia. "Ara sí que l'has cagat, Blai", es rumia per a si mateix. L'informen del que li ocorrerà si col·labora i comença a piular sobre la resta

d'implicats, o d'allò a què haurà de fer front si només apareix ell inculpat. Li deixen pensar-ho. L'advocat d'ofici que li han assignat li aconsella, en un recés, que ho confesse.

I així ho fa.

L'impassible Gianni torna a ésser interrogat, ara sobre la mort del Martí. Amb total decisió manifesta desconéixer de qui es tracta. Conforme li van mostrant les proves del bloc penjat a Internet s'esqualla, s'hi veu espiat, descobert per aquell periodista, ressuscitat amb els seus escrits. “Ni *omertà* ni hòsties: que caiguen tots amb mi”. En el complot reconeix aquella Conxorxa de Perdurables: reconeix el Vila, reconeix Cacau. Reconeix el Blai com l'autor material del tall al tub del líquid de frens.

Reconeix també Dalmàs.

Dalmàs ara no és més que un sergent esmaperdut, capcot,... Ho confessa tot, però vol fer valdre com atenuant que, sense ell, l'operació hagués estat impossible.

—Això ja t'ho dirà el jutge —l'interromp un Fenoll satisfet, que tanca la carpeta, i el mira fixament als ulls.